

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2022 r. – DDR Kultur/EUIPO – Groupe Canal+ (THE PLANET)**(Sprawa T-47/22)**

(2022/C 128/39)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* DDR Kultur UG (haftungsbeschränkt) (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat I. Yeboah)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Groupe Canal+ (Issy-les-Moulineaux, Francja)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego „THE PLANET” – zgłoszenie nr 18 096 394*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 listopada 2021 r. w sprawie R 2385/2020-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2022 r. – Republika Czeska/Komisja**(Sprawa T-48/22)**

(2022/C 128/40)

Język postępowania: czeski

Strony*Strona skarżąca:* Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, J. Očková i O. Serdula, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim wyłączono w niej wydatki w łącznej wysokości 43 470 836,30 EUR poniesione przez Republikę Czeską, oraz

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżąca domaga się stwierdzenia naruszenia decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/2020 z dnia 17 listopada 2021 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) [notyfikowanej jako dokument nr C(2021) 8168 final] w części, w której wyłączono w niej wydatki poniesione przez Republikę Czeską w łącznej wysokości 43 470 836,30 EUR.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzuty składające się z sześciu części.

Po pierwsze, należy stwierdzić nieważność korekty finansowej nałożonej w związku z ustaleniem dotyczącym zastosowania statusu **tzw. rolnika aktywnego zawodowo**. Komisja naruszyła art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013⁽¹⁾, ponieważ nałożyła korektę mimo to, że Republika Czeska nie naruszyła prawa Unii przy dokonywaniu kontroli statusu rolnika aktywnego zawodowo. Prawo Unii nie stoi na przeszkodzie temu, by w przypadku dwóch warunków określonych w art. 9 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1307/2013 było stosowane kryterium udziału w przychodach z działalności rolniczej. Prawo Unii nie wymaga również, by przy dokonywaniu kontroli statusu rolnika aktywnego zawodowo były brane pod uwagę tzw. powiązane przedsiębiorstwa. W każdym wypadku Komisja naruszyła art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013 i zasadę proporcjonalności, ponieważ nałożyła korektę finansową w wysokości, która nie uwzględnia wagi zarzucanej niezgodności.

Po drugie, należy stwierdzić nieważność korekty finansowej nałożonej w związku z ustaleniem dotyczącym **tzw. trwałych użytków zielonych**. Komisja naruszyła art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013, zasadę dobrej administracji, zasadę uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązek uzasadnienia w rozumieniu art. 296 TFUE, gdyż nałożyła korektę, mimo że wcześniej sama uznała, iż system ewidencji trwałych użytków zielonych w Republice Czeskiej jest zgodny z prawem Unii. Ponadto Komisja nie uzasadniła tego działania.

Po trzecie, należy stwierdzić nieważność korekty finansowej nałożonej w związku z ustaleniem dotyczącym **minimalnego wskaźnika kontroli**. Komisja naruszyła art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013, gdyż nałożyła korektę, mimo że Republika Czeska przestrzegała minimalnego wskaźnika kontroli wymaganego w prawie Unii. Jednej z zarzucanych nieprawidłowości Komisja nie określiła w pierwotnym powiadomieniu w ramach audytu, w związku z czym naruszyła art. 34 ust. 2 rozporządzenia nr 908/2014⁽²⁾. W każdym wypadku Komisja naruszyła art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013 i zasadę proporcjonalności, ponieważ nałożyła korektę finansową w wysokości, która nie uwzględnia wagi zarzucanej niezgodności.

Po czwarte, należy stwierdzić nieważność korekty finansowej nałożonej w związku z ustaleniem dotyczącym **odzyskania nienależnie wypłaconych środków**. Komisja naruszyła art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013, gdyż nałożyła korektę, mimo że podnoszone przepisy prawa Unii nie wymagają systematycznej weryfikacji niekwalifikowania się obszaru do objęcia pomocą w minionych latach. W każdym wypadku Komisja naruszyła art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013 i zasadę proporcjonalności, ponieważ nałożyła korektę finansową w wysokości, która nie uwzględnia wagi zarzucanej niezgodności.

Po piąte, należy stwierdzić nieważność korekty finansowej nałożonej w związku z ustaleniem dotyczącym **spóźnionego złożenia wniosku**. Komisja naruszyła art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013, gdyż nałożyła korektę, mimo że możliwość uzupełnienia podpisu na wniosku do pięciu dni nie stanowi spóźnionego złożenia wniosku w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 640/2014⁽³⁾.

Po szóste, należy stwierdzić nieważność korekty finansowej nałożonej w związku z wszystkimi ustaleniami audytu co do linii budżetowej dotyczącymi **tzw. dyscypliny finansowej**. Komisja naruszyła art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013 i zasadę proporcjonalności, gdyż nieprawidłowo obliczyła tę korektę, i to nie tylko ze względu na skutki pozostałych zarzutów skargi.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 181, s. 48).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2022 r. – AL/Rada i Komisja

(Sprawa T-50/22)

(2022/C 128/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AL (przedstawiciel: adwokat R. Rata)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 22 października 2021 r. w zakresie, w jakim nie uwzględniła ona wcześniejszych zażaleń skarżącego na decyzje PMO z dnia 3 marca 2021 r. i z dnia 22 marca 2021 r. oraz, w odpowiednim zakresie, nakazanie dokonania przeglądu późniejszych decyzji, określających dokładną kwotę podlegającą zwrotowi;
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez stronę skarżącą (¹).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4, 5, 9 i 10 decyzji Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie przyjęcia ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących osoby traktowanej jako dziecko pozostające na utrzymaniu, w zakresie w jakim dochód netto skarżącego został obliczony z uwzględnieniem innych prezentów/płatności za jego wcześniejszą służbę wojskową oraz wkładu innej osoby w utrzymanie jego matki, co doprowadziło do niesłusznego zastosowania odliczeń na podstawie art. 5 tych ogólnych przepisów wykonawczych przy obliczaniu kosztów utrzymania jego matki.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do dodatku na matkę skarżącego, traktowaną jako dziecko pozostające na utrzymaniu, wobec braku zamiaru skarżącego umyślnego wprowadzenia w błąd administracji co do kwot otrzymanych z tytułu jego wcześniejszej służby wojskowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i zasady dobrej administracji w odniesieniu do dodatku na matkę skarżącego, traktowaną jako dziecko pozostające na utrzymaniu, w zakresie w jakim administracja wiedziała o kwotach otrzymanych przez skarżącego z tytułu jego wcześniejszej służby wojskowej.